

anførte mod dette Stykke, da maa jeg sige, at jeg dog egentlig ikke kan tillægge dem nogen stor Vægt, thi dersom der virkelig skulde være en Kjøbstad, som kunde være i den Nødvendighed at maatte benytte en saadan Bestemmelse, forekommer der mig dog ikke at være nogen stærk Opfordring for Lovgivningsmagten til at udøve en Slags Overtilsynsret i den Henseende med Communen. Jeg troer, at saa megen Myndighed kunde man nok overlade saadanne Kjøbstæder, især da der ikke er synderlig Rimelighed for, at den nogensinde vil blive misbrugt; hvis den blev brugt, kunde man vistnok være temmelig sikker for, at der maatte være overveiende Grunde, der talte derfor. Det, som er det Mistlige ved Sagen, er netop Tallet „3“, som staaer i § 2, — der staaer nemlig, at Rigningscommissionens Medlemmer kunne indskrænktes til 3 — thi i saa Tilfælde bliver Indrømmelsen vistnok noget mere betænkelig; men selv da troer jeg ikke, at Kjøbstæderne ville misbruge den Frihed, som bliver overladt dem; hvor man bruger den, vil der vistnok være overveiende Grunde tilstede. — Naar den ærede 7de Landstingsmand for 2den Kreds (Thalbitzer), som, det glæder mig meget at høre, vil stemme for Udvalgets Forslag — hentydede til en Valgbarhedsscensus, skal jeg blot ganske kort bemærke, at det forekommer mig, at en Valgbarhedsscensus aldeles ikke indeholder nogen Betryggelse for den Klasse, hvem man skjænker Valgbarhed, vel at mærke, hvis den samme Klasse ikke ogsaa har Ret til at vælge, thi i dette Tilfælde bliver det vistnok en meget betydelig Ret; men i modsat Tilfælde vil det være let for de Valgberettigede i de Valgbares Klasse at finde enkelte Personer, der i enhver Henseende staae i en skarp og skærende Modsetning til de andre Personer i den samme Klasse. Jeg troer altsaa ikke, at det vil være nogen heldig Udvei; men da der ikke foreligger noget Endringsforslag i saa Henseende, anseer jeg det ikke for nødvendigt at udtale mig videre derom.

Strøm: Jeg vil dog gjerne lægge et godt Ord ind for den sidste Deel af § 4, deels fordi den staaer i Lovforslaget, saaledes som det er kommet fra Folkethinget, deels fordi jeg antager, at det i visse Tilfælde er godt, at

man i en Commune har Ret til at vælge to Brødre eller nær Betslægte. Derimod skal jeg ikke nægte, hvad ogsaa har været under Overveielse i Udvalget, at det er noget betænkeligt at lade dette blive staaende, naar man tillige lader Tallet 3 blive staaende i § 2, og jeg for min Deel skal derfor være tilbøielig til i Udvalget mellem 2den og 3die Behandling at gaae over til den Mening, at Tallet 3 bør ombyttes med 5; naar dette skeer, vil der mulig være mindre Betænkelighed ved at lade den sidste Deel af § 4 blive staaende.

Bæk: Jeg har tidligere været i en Deel Tvivl, om det kunde være rigtigt at stemme for Lovudkastet, saaledes som det er kommet fra Folkethinget, eller om det var rettere at holde sig til det, saaledes som det fra Først af blev forelagt; det har nemlig forekommet mig klart, at foruden, at der er og bliver en Adskillelse tilstede, hvad enten man tager Halvdelen eller Femtedelen, vil Adskillelsen blive større, jo mindre Brødstørrelsen bliver, men jeg kan ikke nægte, at efter de statistiske Oplysninger, der nu ere givne, troer jeg at maatte forandre min Anskuelse, thi Forholdene ville visseelig forandre sig, naar Loven kommer ud, som Folkethinget har vedtaget den, idet Endeel, som nu ingen Grundeierdom have, da ville komme mellem de højst Betslægte. Selv om det bliver ved den $\frac{1}{5}$, saa vindes der Noget ved Loven, Forholdet i Communerne bliver dog bedre, end det er nu. Jeg skal derhos tillade mig at bemærke, at dersom i § 3 Benaevnelserne „mindre“ og „større“ blive staaende, saaledes som de findes i Lovudkastet fra Folkethinget, saa havde jeg ikke nogen Tvivl derom, men, affeet fra dette, troer jeg virkelig, at det med Hensyn til den Alvor, der maa lægges for Dagen, hvor Spørgsmaalet er om Betsætningen i Communen, vil være rettest at fastholde Bestemmelsen om $\frac{1}{5}$. Hvad angaaer den anden Deel af § 4, skjønner jeg ikke rettere, end at det kan være ønskeligt at lade den blive staaende, saaledes som Udvalget har foreslaaet den.

Indenrigsministeren ad interim: Det er forbundet med nogen Vanstuelighed for mig i de første Dage at udtale mig om de Lovfor-